

Sygn. akt II AKa 355/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Alina Miłosz-Kloczkowska

Sędziowie: SA Dorota Rostankowska (spr.)

SA Marcin Kokoszczyński

Protokolant: stażysta Urszula Drozdowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. S. G.

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2021 r.

sprawy

J. D. (D.), s. B., ur. (...) w **S.**, oskarżonego z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 14 lipca 2021 r., sygn. akt **XIV K 51/19**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego od opłaty za postępowanie odwoławcze, a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 355/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 14 lipca 2021r. w sprawie XIV K 51/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia Sądu II instancji

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		J. D.	Aktualnie przyjmowane przez oskarżonego środki lecznicze	Kserokopia recepty	566
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	J. D.	Brak leczenia środkami o jakich mowa w przedłożonej kserokopii recepty	Kserokopia recepty	566	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Kserokopia recepty	Brak wątpliwości co do jej rzetelności. Wystawiona przez uprawniony podmiot.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	Nie dotyczy

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzuty	
	1. obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k., a polegająca na uznaniu, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego J. D. w ich zasadniczej części, to jest przyjęcia, że oskarżony zorganizował na dużą skalę hodowlę konopi innych niż włókniste oraz pozyskiwał z tak zorganizowanej hodowali znaczne ilości środków odurzających wyłącznie w celach medycznych, to jest ratowania własnego zdrowia,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

uznania za wiarygodne zeznania świadków W. D. (była żona oskarżonego), K. D. i B. D. (rodzice oskarżonego) w części odnoszącej się do relacjonowania przez oskarżonego przyczyn prowadzonej hodowli wyłącznie w celu poprawy swojego zdrowia, uznania za niewiarygodną opinii biegłego A. W. w części dotyczącej stwierdzenia, że leczenie chorób oskarżonego środkami z roślin konopi innych niż włókniste było niezasadne i niecelowe oraz uznania za wiarygodną opinię biegłego T. K. w całości, to jest przede wszystkim w zakresie możliwego stosowania w leczeniu objawów łuszczycy oraz łuszczycowego zapalenia stawów produktów konopnych wytworzonych przez oskarżonego i uznania tej metody za dopuszczalną i pożądaną pomimo stosowania produktów niestandardyzowanych, bez konsultacji lekarskiej, w dowolnie pozyskanych ilościach i w dowolnych odstępach czasowych, pomimo dostępu w czasie popełnienia czynu tzw. medycznej marihuany;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

2. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, a to art. 366 § 1 k.p.k., a polegająca na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy poprzez zaniechanie przesłuchania wszystkich lekarzy, z którymi oskarżony konsultował się w zakresie schorzeń i zweryfikowania w ten sposób, czy rzeczywiście oskarżony wskazywał na potrzebę stosowania produktów konopnych w celach leczenia choroby łuszczycowej i jej objawów i jaka była faktyczna reakcja lekarzy i ich zalecenia w tym zakresie i czy oskarżony był przekonywany do sięgania po inne, dostępne i legalne metody

leczenia, to jest leczenie biologiczne i immunosupresyjne, zaniechanie weryfikacji wyjaśnień oskarżonego w zakresie miejsc, z których miał pozyskiwać nasiona, a które w ogóle nie zostały ustalone oraz źródeł informacji na temat możliwego stosowania produktów konopnych w leczeniu łuszczycy oraz zaniechanie zasięgnięcia uzupełniającej opinii biegłego A. W., w tym poprzez jego przesłuchanie, w celu rozwinięcia jego myśli odnośnie niezasadności i bezcelowości leczenia chorób oskarżonego środkami z roślin konopi innych niż włókniste, co zdaniem Sądu I instancji było nieprzekonujące i podyktowane brakiem wiedzy biegłego na temat tego rodzaju metod leczenia oraz wynikało ze „swoistego rodzaju konserwatyzmu biegłego” w tym zakresie;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, wbrew wnioskom płynącym z całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego i częściowo wadliwie ocenionego bez wykazania dodatkowej inicjatywy, że oskarżony zorganizował objętą przypisanym mu czynem hodowlę konopi innych niż włókniste oraz pozyskiwał z tak zorganizowanej hodowli znaczne ilości środków odurzających wyłącznie w celach medycznych, to jest ratowania własnego zdrowia i że stosowane przez oskarżonego metody leczenia łuszczycy i łuszczycowego zapalenia stawów (napary, herbaty, soki z produktów konopnych i przygotowywanie olejów) w świetle wiedzy medycznej mogły prowadzić do polepszenia stanu zdrowia oskarżonego oraz zredukowania niektórych objawów

chorób, a stosowanie tych metod bez konsultacji z lekarzem i bez dokładnej znajomości składu wytworzonych produktów nie stwarzały realnego zagrożenia dla życia czy zdrowia oskarżonego, co miało znaczenie przy przyjęciu działania w warunkach art. 26 § 3 k.k. i sięgnięcia po instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary;

4. obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., a to art. 26 § 3 k.k., a polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony J. D. działał w warunkach przekroczenia granic stanu wyższej konieczności, to jest groziło mu bezpośrednio niebezpieczeństwo uszczerbku na zdrowiu, poświęcane dobro chronione prawem nie przedstawiało wartości wyższej od ratowanego, a jedynie niebezpieczeństwa można było uniknąć w inny sposób, a więc nie występowało znamię subsydiarności stanu wyższej konieczności, co w sytuacji przekroczenia granic stanu wyższej konieczności pozwalało na zastosowanie wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary według art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 26 § 3 k.k.;

5. rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego J. D. kary za czyn przypisany mu zgodnie z pkt I zaskarżonego wyroku i kwalifikowany z art. 63 ust. 1 i 3 w zb. z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 § 1 k.k., to jest kary 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, podczas gdy brak działania oskarżonego w celach wyłącznie medycznych, a tym

	<p>samym brak jakichkolwiek znamion stanu wyższej konieczności, występujące w przyjętej kwalifikacji prawnej wysokie zagrożenie karne, znaczna ilość wyprodukowanych i mogących jeszcze powstać środków odurzających, stopień zorganizowania i przygotowania hodowli poprzez odpowiednie przysposobienie nasion, sprzętu i zaadaptowanie miejsc, porcjowanie i odmierzanie pozyskanych środków odurzających a także godzenie w istotne dobro chronione prawem jakim jest zdrowie publiczne, które przez dostępność znacznej ilości wyprodukowanych i gotowych do spożycia oraz odurzenia się środków odurzających zostało poważnie zagrożone, a któremu służy ochrona prewencyjna wyrażona w art. 63 i 53 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uzasadnia wymierzenie oskarżonemu kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, grzywny w wymiarze 200 stawek po 20 zł każda stawka oraz przepadek zabezpieczonych w toku postępowania dowodów rzeczowych i obciążenie oskarżonego kosztami postępowania;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Ad. 1. Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskał zarzut dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dowodów wskazanych przez skarżącego. Sąd Okręgowy zgromadził kompletny materiał dowodowy, ocenił wszystkie przeprowadzone dowody, również we wzajemnym powiązaniu. Dokonana ocena nie nosi cech dowolności i – wbrew</p>		

stanowisku skarżącego - nie jest sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Nie sposób skutecznie powoływać się na zeznania funkcjonariuszy Policji, protokoły oględzin i przeszukań, skoro Sąd Okręgowy nie zakwestionował ich wiarygodności i m.in. na ich podstawie dokonał ustaleń co do rodzaju i rozmiaru upraw prowadzonych przez oskarżonego objętych aktem oskarżenia (k.4-5 uzasadnienia wyroku); na marginesie wskazać należy, że podstawą owych ustaleń były również wyjaśnienia oskarżonego. Jednocześnie na podstawie dowodów wskazanych przez skarżącego, tj. zeznań funkcjonariuszy Policji oraz protokołów oględzin, nie sposób odnieść się do tego, w jakim celu uprawa ta była prowadzona.

Za całkowicie dowolne, uznać należy stanowisko skarżącego, że skala upraw, profesjonalne ich prowadzenie oraz ilość pozyskanych środków narkotycznych same w sobie świadczą o braku wiarygodności wyjaśnień oskarżonego co do celu jego działania. Podobnie dowolny jest – w ocenie Sądu II instancji – pogląd skarżącego (str.8 apelacji), że wskazane wyżej okoliczności a nadto sposób organizacji upraw, poczynienie dużych nakładów finansowych świadczą o tym, że cel wykorzystania pozyskanej marihuany nie był wyłącznie leczniczy. Przy poczynionych w sprawie ustaleniach co do stanu zdrowia oskarżonego oraz planach wykorzystania środków odurzających w procesie leczenia nie sposób uznać aby wskazane wyżej okoliczności, podkreślone przez

skarżącego, świadczyły o zamiarze wykorzystania ich również w sposób inny niż opisany w uzasadnieniu Sądu I instancji. W szczególności skarżący w wywiedzionym środku odwoławczym nie przedstawił przekonującej argumentacji ograniczając się do podniesienia wyżej wskazanych okoliczności. Zarzut dowolnej oceny dowodu (w omawianym zakresie w postaci wyjaśnień oskarżonego) może być bowiem uznany za trafny, jeżeli skarżący zdoła wykazać, że dokonana przez Sąd ocena jest sprzeczna z dyrektywami określonymi w art.7 kpk. W przedmiotowej sprawie apelujący takich przekonujących argumentów nie przedstawił.

Akceptację Sądu odwoławczego zyskała również dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodu w postaci opinii biegłego A. W. (k.19-20 uzasadnienia wyroku); zarzut kwestionujący prawidłowość tej oceny uznano zatem za chybiony. Analiza akt sprawy, w szczególności opinii wskazanego biegłego za w pełni zasadą pozwala uznać konstatację Sądu Okręgowego, że biegły cechuje się konserwatyzmem w zakresie dopuszczalnych metod leczenia chorób skóry uznając za jedyne właściwe tylko te, które są rekomendowane przez (...) Towarzystwo (...). Sąd Okręgowy we wskazanym wyżej fragmencie uzasadnienia w sposób bardzo szczegółowy uargumentował swoją ocenę tego dowodu, która zyskała pełną akceptację Sądu II instancji, który doń się odwołuje nie widząc powodu powtarzania w tym miejscu przedstawionej tam argumentacji. Uzasadnienie omawianego zarzutu (str.3-4, 12-13 apelacji) nie jest natomiast przekonujące. Nie sposób bowiem skutecznie zakwestionować

oparcia również na zasadzie logicznego rozumowania oceny tego dowodu dokonanej przez Sąd II instancji. Biegły A. W. w opinii dość szczegółowo przedstawił swój pogląd na temat leczniczego działania marihuany w istocie opierając go jedynie o brak w tym zakresie rekomendacji (...) Towarzystwa (...) (k.389-401 akt sprawy). W świetle innych dowodów zgromadzonych w sprawie, w szczególności wprowadzenia już jako legalnej w określonym zakresie metody leczenia produktami konopnymi, rację ma Sąd Okręgowy wskazując na konserwatywne podejście tego biegłego do omawianej kwestii. Stanowisko to było jednoznaczne i konsekwentne, nie sposób zatem skutecznie zarzucać Sądowi Okręgowemu, że dokonał oceny tego dowodu bez pozyskania opinii uzupełniającej. Przepis art.201 kpk nie nakazuje sądowi w sytuacji różnic między opiniami dopuszczać opinię uzupełniającą, daje mu jedynie taką możliwość. Skoro Sąd Okręgowy w ramach swobodnej oceny dowodów dokonał oceny obu opinii nie stwierdzając potrzeby przeprowadzenia opinii uzupełniającej przez biegłego A. W. i stanowisko swoje przekonująco uzasadnił, to zarzut apelacyjny w tym zakresie uznać należy za bezzasadny. Podkreślenia wymaga, że skarżący uzasadniając omawiany zarzut wskazał (str.13 apelacji) na stanowisko biegłego, że stosowanie marihuany nie wyleczy przyczyn choroby oskarżonego. Rzecz natomiast w tym, że celem oskarżonego (co wynika z jego wyjaśnień uznanych za wiarygodne) było zmniejszenie skutków choroby a nie wyleczenie jej przyczyn. Do wpływu takiej terapii na leczenie objawów choroby odnosił

się natomiast biegły T. K. (na co wskazuje sam skarżący – str.13 apelacji). Warto nadto w tym miejscu wskazać na brak aktywności procesowej oskarżyciela publicznego w tym zakresie; prokurator nie wnosił bowiem o przeprowadzenie takiej opinii uzupełniającej; ani po wydaniu opinii przez biegłego A. W. (stwierdził wprost, że w jego ocenie nie ma takiej potrzeby – k.412 akt sprawy), ani po przesłuchaniu (na wniosek prokuratora – k.462 akt sprawy) biegłego T. K. (k.479 akt sprawy). Do kwestii braku aktywności procesowej oskarżyciela publicznego Sąd Apelacyjny odniesie się jeszcze w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Z takich samych względów, tj. braku przekonujących argumentów, za chybiony Sąd odwoławczy uznał zarzut dowolności w ocenie opinii biegłego T. K.. W szczególności za skuteczną uznać nie można argumentacji opierającej się na tym, że oskarżony samodzielnie, bez konsultacji z lekarzem aplikował sobie wytworzone produkty konopne (str.11 apelacji). Okoliczności te bowiem żadną miarą nie przeczą ustaleniom, że tylko cel medyczny ich stosowania miał na uwadze oskarżony w inkryminowanym czasie. A celem skarżącego w przedmiotowej sprawie jest wszak przekonanie Sądu II instancji, że zamiarem oskarżonego wytwarzającego środki odurzające nie było tylko przeznaczenie ich do celów medycznych. Podkreślenia wymaga, że oskarżyciel publiczny nie zdołał skutecznie wykazać, że działanie oskarżonego miało inny cel niż ustalony przez Sąd I instancji. Odwoływanie się natomiast ogólnie

do problemu uzależnienia od substancji odurzających, nikotyny i papierosów, zwłaszcza wśród młodych ludzi pozostaje bez związku z przedmiotową sprawą; w toku postępowania karnego (w tym przygotowawczego) nie doszło bowiem do ustalenia aby oskarżony był uzależniony od substancji odurzających, używanie przez niego nikotyny i alkoholu pozostawało poza sferą zainteresowania zarówno organów ścigania, jak i Sądu I instancji, nie sposób go również zaliczyć do osób szczególnie młodych (w inkryminowanym czasie miał (...) lat). Biegły – będący lekarzem (choć istotnie, nie dermatologiem) – wskazał powody, dla których leczenie marihuaną jest nowatorskie i jako takie nie jest w pełni akceptowane przez wszystkich lekarzy (k.442-444, 471-479 akt sprawy). W ocenie Sądu Apelacyjnego – podnoszona przez skarżącego okoliczność, że w 2017r. doszło do zalegalizowania w określonych warunkach leczenia marihuaną przemawia za słusznością uznania opinii biegłego T. K. za wiarygodną, jednocześnie przemawia za słusznością uznania opinii biegłego A. W. za niewiarygodną we wskazanym przez Sąd Okręgowy zakresie (str.19-20 uzasadnienia wyroku). Zdaniem Sądu II instancji dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonego nie może zdyskredytować wskazaniem na depozycje biegłego T. K., który wprawdzie nie jest dermatologiem (i nie opiniował w zakresie dermatologii) ale odnosił się do kwestii medycznego zastosowania produktów konopnych, a sporządzona przez niego opinia dotyczyła ustalenia zasadności

leczenia oskarżonego w związku ze stwierdzonymi u niego schorzeniami za pomocą substancji uzyskanych z konopi innych niż włókniste, w szczególności w okresie objętym zarzutem (teza dowodowa - k.433 akt sprawy).

Całkowicie nieprzystające do realiów rozpoznawanej sprawy są rozważania skarżącego co do pozostającej poza sporem kwestii niebezpieczeństwa uzależnienia od narkotyków, zwłaszcza wśród ludzi młodych (str.11-12 apelacji). Rzecz bowiem w tym, że oskarżonemu nie zarzucono (ani nie przypisano) przestępstwa udzielania narkotyków czy też wprowadzania ich w obrót. Zarzucono mu (i przypisano) uprawę i wytwarzanie środków odurzających, a oś sporu stanowi to, czy w ramach tych zachowań oskarżony działał w stanie wyższej konieczności, przekraczając jej granice, czy też nie ma warunków do zastosowania art.26 § 3 kk.

W ocenie Sądu Apelacyjnego za zasadną nie może zostać uznana argumentacja odnosząca się do wiedzy świadków: W. D., B. D. i K. D. o sposobach leczenia produktami konopnymi jakie podejmował oskarżony (w szczególności kąpiele w pozyskiwanym z konopi oleju). Skoro poza sporem pozostaje, że oskarżony wiedzę w tym zakresie czerpał również z internetu i swoją motywację w tym zakresie przedstawił (k.58-59, 173, 302-304 akt sprawy), za dowolne uznać należy stanowisko skarżącego, że zeznania świadków, a w szczególności czas ich złożenia miały uwiarygodnić linię obrony oskarżonego. Wskazać należy, że ani czas złożenia zeznań przez świadka, któremu przysługuje prawo do odmowy składania zeznań, ani więzy rodzinne łączące go z oskarżonym

nie implikują uznania, że zeznania takie w zakresie w jakim są korzystne dla oskarżonego, nie mogą zostać uznane za wiarygodne. Skarżący natomiast nie przedstawił innej argumentacji w tym zakresie, co zwalnia Sąd odwoławczy od dalszych rozważań i pozwala na odwołanie się do rozważań poczynionych w omawianej kwestii przez Sąd I instancji (str.16 – 17 uzasadnienia wyroku), które w pełni aprobuje. Podkreślenia jednak w tym miejscu wymaga, że oskarżony od początku postępowania składał spójne w tym zakresie wyjaśnienia (k.58-59 akt sprawy). Wskazać nadto należy, że nie było przeszkód ku temu aby organa ścigania wezwały do złożenia zeznań rodziców oskarżonego. Przy braku takiego postąpienia nie sposób skutecznie zarzucać Sądowi I instancji, że do przesłuchania K. i B. D. doszło dopiero na etapie postępowania jurysdykcyjnego.

Do kwestii okoliczności w jakich oskarżony poddał się tej metodzie leczenia, w szczególności stopnia konsultacji tego z lekarzami, Sąd odwoławczy odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia, omawiając zarzut bezzasadności ustalenia, że oskarżony przekroczył granice stanu wyższej konieczności. Odnosząc się do rozważań skarżącego co do tego jak aktualnie przebiega leczenie oskarżonego (str.9 apelacji) wskazać należy, że w toku postępowania odwoławczego oskarżony przedłożył kopię recepty związanej z aktualnym leczeniem oskarżonego (k.566 akt sprawy); wprowadzeniu tych zaświadczeń w poczet materiału dowodowego nie oponował obecny na sali rozpraw oskarżyciel publiczny (k. 568 akt sprawy). Nie znalazło zatem potwierdzenia przypuszczenie apelującego, że

stan zdrowia oskarżonego uległ poprawie mimo niestosowania w leczeniu produktów konopnych. Wskazać jednak również należy, że nie dysponując tym dowodami, Sąd Okręgowy poczynił tożsame ustalenia faktyczne co do poprawy stanu zdrowia oskarżonego na skutek zastosowanej metody leczenia (str. 2 uzasadnienia wyroku), których oskarżyciel publiczny w wywiedzionej apelacji nie kwestionuje.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego, tj. zakwestionowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego nie może przynieść powoływanie się na brak precyzji oskarżonego w informowaniu o dawkach jakie stosował w poszczególnych formach leczenia. Poza sporem pozostaje, że oskarżony który nie posiada wykształcenia medycznego sam zaaplikował sobie tę terapię opierając się o informacje pozyskane z różnych źródeł, a zatem zgodnym z zasadami logicznego rozumowania jest uznanie, że dawkował to w stopniu, pozwalającym na uzyskanie pozytywnych rezultatów terapii. Podkreślenia wymaga nadto, że brak precyzji relacji oskarżonego w omawianym zakresie nie implikuje uznania, że jego działanie było ukierunkowane na inny cel niż przyjęty w zaskarżonym wyroku. Powołanie się w tym zakresie na sposób przechowywania wytworzonych środków odurzających – w ocenie Sądu Apelacyjnego – nie jest skutecznym argumentem. Biorąc pod uwagę długi czas, w jakim oskarżony zamierzał kontynuować korzystną dla siebie terapię, za wiarygodne uznać należy jego wyjaśnienia dotyczące sposobu

przechowywania produktów (k.303v akt sprawy).

Ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy w oparciu o uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie powodów, dla których nie korzystał z preparatów dostępnych na rynku zagranicznym, tj. mała ich pojemność w stosunku do jego potrzeb (k.303v akt sprawy) uznać należy za trafne. W ocenie Sądu odwoławczego jest to bowiem w pełni racjonalna, wiarygodna argumentacja. O prawidłowości toku rozumowania Sądu I instancji w zakresie tego, że w inkryminowanym czasie lekarze rzadko zalecali leczenie produktami konopnymi świadczy nie tylko opinia biegłego A. W. ale również wyjaśnienia oskarżonego, że z leczących go specjalistów tylko doktor G. S. rozmawiała z nim o możliwości takiej terapii (k.303v akt sprawy).

Ad. 2. Chybiony jest zarzut obrazy art.366 kpk. Sąd Okręgowy bowiem przeprowadził szerokie postępowanie dowodowe, w toku postępowania jurysdykcyjnego dopuścił szereg dowodów, które nie zostały przeprowadzone w toku postępowania przygotowawczego, a które miały istotne znaczenie dla ustalenia prawdy materialnej jak wymaga tego przepis art.2 § 2 kpk. Sąd Apelacyjny ma świadomość zmiany treści art.297 § 1 pkt 4 kpk, w związku z którą celem postępowania przygotowawczego obecnie nie jest wszechstronne (podkreślenie SA) wyjaśnienie okoliczności sprawy ale jednocześnie nadal obowiązuje przepis art.332 § 2 kpk, który nakazuje w uzasadnieniu aktu oskarżenia uwzględnić okoliczności, na które powołuje się oskarżony. Tymczasem

w realiach rozpoznawanej sprawy oskarżyciel publiczny bez wnikliwego odniesienia się do linii obrony oskarżonego (określenia celu w jakim hodował konopie inne niż włókniste, na co wskazał już przy pierwszym przesłuchaniu – k.59 akt sprawy) idąc po – można powiedzieć – najmniejszej linii oporu – uznał, że skoro oskarżony nie zaprzeczał, że uprawiał konopie indyjskie inne niż włókniste i w ilości ustalonej przez oskarżyciela, to zasadnym jest przypisanie mu popełnienia przestępstwa z art.53 ust. 1 i 2 w zb. z art.63 ust. 1 i 3 w zb. z art.62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 kk bez czynienia ustaleń co do motywacji jego działania. Trud przeprowadzenia całości dowodów na okoliczności, na które powoływał się oskarżony w swojej obronie przejął na siebie Sąd I instancji. Podnoszenie zatem zarzutu obrazy art.366 kpk, choć prawnie dopuszczalne, zdaje się być wyrazem nielojalności procesowej oskarżyciela publicznego.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść odwoływanie się do tego, skąd oskarżony czerpał swoją wiedzę na temat zastosowania marihuany w celach leczniczych. W ocenie Sądu Apelacyjnego w szczególności nie stanowi to argumentu dla lansowanej przez skarżącego tezy, że ma to przemawiać za uznaniem zarzutów apelacji za słuszne, tj., że cel prowadzenia upraw był (co najmniej częściowo) inny niż ustalony przez Sąd Okręgowy, tj., że zamiarem oskarżonego nie było tylko wykorzystanie uprawianych i wytworzonych roślin w celach leczniczych. Skarżący nie przedstawił żadnych przekonujących argumentów

przemawiających przeciwko zasadności ustalenia poczynionego przez Sąd Okręgowy, że uprawa ta oraz wytwarzanie (na marginesie wskazać należy, że Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu uprawę i wytworzenie większej ilości odpowiednio: roślin konopi innych niż włókniste oraz środków odurzających niż uczynił to oskarżyciel publiczny w akcie oskarżenia) miało tylko na celu ratowanie swojego zdrowia. Podkreślenia wymaga, że samodzielne poszukiwanie w dostępnych i legalnych źródłach sposobów na poratowanie zdrowia nie może zostać uznane za nieprzekonujące i świadczące o braku wiarygodności wyjaśnień oskarżonego. Nie bez znaczenia pozostaje, że lecznicze działanie roślin i wytworzonych z nich substancji zostało potwierdzone obiektywnymi dowodami w postaci opinii biegłego T. K. (k.442-444, 471-479 akt sprawy) i zeznań świadków: D. G. (k.342-345 akt sprawy), A. F. (k.330-331 akt sprawy) oraz A. U. (k.346-348 akt sprawy). Skarżący nie wykazał jaki wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia miało mieć niezwyfikowanie w toku postępowania jurysdykcyjnego wyjaśnień oskarżonego co do miejsc, gdzie nabywał nasiona konopi a Sąd II instancji istnienia takiego związku nie stwierdza. Wskazać natomiast godzi się, że również i oskarżyciel publiczny w toku postępowania przygotowawczego nie dążył do zweryfikowania tych wyjaśnień, mimo że ich treść była niezmienna w toku całego postępowania karnego a w swych pierwszych wyjaśnieniach wprost wskazał, gdzie nabywał nasiona (k.59 akt sprawy).

Ad. 3. Skutkiem uznania zarzutów o charakterze procesowym, w szczególności dotyczących dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów za bezzasadne, jest uznanie za równie bezzasadny zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych dotyczącym tego, że prowadzenie przez oskarżonego uprawy środków odurzających miało jedynie cel medyczny. Faktyczna poprawa stanu zdrowia oskarżonego (nie tylko w sferze odczuwania bólu), o czym świadczą nie tylko wyjaśnienia oskarżonego ale również zeznania świadków: W. D. (k.305 akt sprawy), K. D. (k.326 – 328 akt sprawy) i B. D. (k.328 – 329 akt sprawy), przeczy tezie skarżącego, że podejmowane przez oskarżonego niestandardowe metody leczenia nie przynosiły oczekiwanego rezultatu, a wręcz mogły stanowić realne zagrożenie dla jego zdrowia i życia. O przynajmniej częściowej skuteczności leczenia produktami konopnymi świadczy również recepta, którą oskarżony przedłożył w toku postępowania odwoławczego.

Ad.4. Sąd odwoławczy nie podziela poglądu skarżącego, że w realiach rozpoznawanej sprawy brak było podstaw do zastosowania art.26 § 3 kk. Oskarżyciel publiczny w toku postępowania jurysdykcyjnego (jak również w środku odwoławczym) nie wnosił o przeprowadzenie dowodu na okoliczność stanu zdrowia oskarżonego w inkryminowanym czasie. Jednocześnie nie zakwestionował znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji medycznej dotyczącej oskarżonego. Nie sposób zatem za skuteczne uznać kwestionowanie faktycznego zagrożenia dla zdrowia oskarżonego

jakie stwarzały rozpoznane u niego a wymienione na str. 1 uzasadnienia wyroku liczne schorzenia. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że oskarżyciel publiczny w omawianym zakresie również nie wykorzystał przysługującej mu jako stronie procesu, inicjatywy dowodowej. Sąd Okręgowy w sposób wnikliwy natomiast przedstawił argumentację dla poczynionego ustalenia, że oskarżony J. D. działał w warunkach obrony koniecznej ale przekroczył jej granice (str.26 - 30 uzasadnienia wyroku) i zyskała ona aprobatę Sądu odwoławczego. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji, że w czasie popełnienia czynu przez oskarżonego realnie istniało bezpośrednie zagrożenie dla jego zdrowia. Skarżący nie wykazał natomiast skutecznie aby zagrożenie to miało jedynie charakter potencjalny. Brak jest również podstaw do kwestionowania ustaleń Sądu I instancji, że po zastosowaniu terapii produktami konopnymi stan zdrowia oskarżonego znacznie się poprawił; skarżący bowiem nie przedstawił przekonujących argumentów przemawiających za uznaniem wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie za niewiarygodne. Podnoszona natomiast kilkakrotnie w wywiedzionej apelacji (str. 8, 9, 12) okoliczność, że oskarżony przed podjęciem leczenia produktami konopnymi nie wykorzystał wszystkich możliwości leczenia zdiagnozowanych u siebie schorzeń, skutkowało uznaniem, że przekroczył granice obrony koniecznej, co – jak wyżej wskazano – zostało szeroko uzasadnione przez Sąd Okręgowy.

Ad. 5. Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu skarżącego, że wymierzona oskarżonemu kara razi łagodnością.

Podkreślenia na wstępie wymaga, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary: dyrektywa winy (dolegliwość kary nie może przekroczyć stopnia winy), dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości czynu - obejmuje okoliczności związane z czynem: przedmiotowe (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków oraz podmiotowe (postać zamiaru, motywacja), dyrektywa prewencji indywidualnej (zapobieżenie popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę) oraz dyrektywa prewencji

ogólnej (kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa). Skarżący nie zdołał skutecznie zakwestionować zarówno ustalenia, że oskarżony działał w stanie wyższej konieczności, której granice przekroczył, jak i podstaw do zasadności zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary opartej o przepis art.26 § 2 kk. Biorąc to pod uwagę nie sposób uznać aby wspomniane wyżej sądowe dyrektywy wymiaru kary spełniła postulowana przez apelującego kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W omawianym zakresie skarżący nie może skutecznie powoływać się na znamię znacznej ilości środków odurzających uprawianych i wytworzonych przez oskarżonego w inkryminowanym czasie, skoro J. D. przypisano kwalifikowane przez ilość uprawianie (art.63 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) oraz wytwarzanie (art.53 ust 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) środków odurzających. Sąd Okręgowy miał zatem na uwadze przy wymiarze kary te okoliczności. Odnosząc się natomiast do kwestii postąpienia z nimi po ich wytworzeniu (str.15 apelacji) skarżący zdaje się abstrahować od poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń, że motywacją działania oskarżonego była jedynie poprawa swojego stanu zdrowia i zmniejszenia dolegliwości stwierdzonych schorzeń. Podstawy do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary istnieją wówczas, gdy okoliczności łagodzące zdecydowanie przewyższają okoliczności obciążające. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja ma miejsce a Sąd Apelacyjny w tym zakresie w pełni aprobuje stanowisko Sądu

I instancji (str.21-32 uzasadnienia apelacji).

Pełną akceptację Sądu II instancji zyskało również stanowisko Sądu I instancji, że karą sprawiedliwą, spełniającą wskazane wyżej dyrektywy jej wymiaru będzie kara roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lata oraz kara grzywny w wysokości 2.000,- zł. Już samo określenie „kara z warunkowym (podkreślenie SA) zawieszeniem jej wykonania” wskazuje na wolnościowy jej charakter jedynie warunkowo, nie zaś w pełni jak wskazał skarżący (str.15 apelacji). Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (art.32) zyskała aprobatę Sądu odwoławczego, w odróżnieniu od lakonicznej i nieprzekonującej argumentacji skarżącego (str.16 apelacji).

Poza wnioskami dotyczącymi orzeczonej kary pozbawienia wolności, apelacja oskarżyciela publicznego zawiera również wnioski o podwyższenie orzeczonej kary grzywny (obligatoryjnej w wypadku przypisania popełnienia przestępstwa z art.53 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2009r. o przeciwdziałaniu narkomanii). Podkreślenia jednak wymaga, że wniosek w tym zakresie obejmuje jedynie wysokość jednej stawki dziennej grzywny (20 zł. zamiast 10 zł. jak przyjął Sąd Okręgowy), nie zaś ilość stawek dziennych. Tymczasem liczbę stawek dziennych sąd określa, kierując się dyrektywami wymiaru kary z art.53 kk, wysokość stawki dziennej zaś określana jest podstawie sytuacji finansowej oskarżonego, w oparciu o przesłanki z art.33 § 3 kk

zgodnie z którym ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Skarżący w omawianym zakresie nie przedstawił jakiegokolwiek argumentacji na poparcie postulatu o określenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny w kwocie dwukrotnie wyższej niż przyjął Sąd Okręgowy. Tymczasem sąd ten uargumentował swoje stanowisko w tym zakresie (str.32 uzasadnienia wyroku) i zyskało ono akceptację Sądu II instancji; brak zaś argumentacji skarżącego zwalnia ten Sąd odwoławczy od czynienia szerszych rozważań w omawianej kwestii.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu J. D. czynu zabronionego, opisanego w sposób wskazany w pkt I zaskarżonego orzeczenia i z przyjętą kwalifikacją prawną z art. 63 ust. 1 i 3 w zb. z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 § 1 k.k. z jednoczesnym wyeliminowaniem wskazania, że oskarżony czynu dopuścił się przekraczając stan wyższej konieczności określony w art. 26 § 2 k.k. działając w celu ratowania dobra chronionego prawem w postaci jego zdrowia, a w konsekwencji wymierzenie oskarżonemu kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 200 stawek po 20 zł każda stawka na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., wyeliminowanie z zaskarżonego orzeczenia punktu II,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

III i IV związanych z warunkowym zawieszeniem wykonania kary, utrzymanie w mocy pkt V, VI i VII związanych z przepadkiem dowodów rzeczowych, zmianę pkt VIII orzeczenia Sądu I instancji poprzez zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności i zmianę pkt IX wyroku poprzez zasądzenie od oskarżonego J. D. 1.200 zł tytułem opłaty i 9.798,09 zł tytułem kosztów sądowych.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niezasadność zarzutów apelacyjnych, brak przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk.	

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Niezasadność zarzutów apelacyjnych, brak przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy	
Zwiążle o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O opłatach i wydatkach w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 kpk, art.636 § 2 kpk w zw. z art.633 kpk zwalniając oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia. Uznał bowiem, że przemawiają za tym względy słuszności, skoro w sprawie złożono dwie apelacje, na korzyść i na niekorzyść oskarżonego i obie nie zostały uwzględnione.

1PODPISy

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina, kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana